

ה גו ר נ

את הגורן המוזכרת תזריר בסיפוריו "היו ימים", זכרת אני עוד משנות ילדותי המוקדמות. ולאו דוקא הגורן ה- קיצית גדושת ערמות התבואה, התבונ והמוֹאָן, אלא — הגורן החורפית, הירוקה והחיננית.

עם גשמי הירחה היו הגראניים, אשר נותרו אחרי איסוף היבול ואחרי של השטחים עליהם נדושה התבואה טואטאו בקדנות — נובטים. השטח כולם כוסה מעטה י록 בגוניים ובני גוניים של נבט דגניים וקטניות למיניהם, כל נבט וירקתו המיחזת לו, והפך להיות מדשאה גוזלה אחת. טוב היה לבוא למשטח דשא גדול ויפה זה אשר גם שלוליות מים זכרים, שנקו ממי הגשמיים, היו "זרמות" בו בחפזה ואף מהוות "מפלים" זעירים במדורי הגורן.

הילדים, מתקינים היו טחנות מים מסיליל חוטים (חוטי התפירה היו כרוכים על סיליל עץ), תוקעים אותם על ציר באורך 10-20 ס"מ אל "גdotot" הערוז מתחת ל"מפל" ומה מים — מניעים את הطحن. עיסוק נחמד ונעים ואפשר לבנות בו שעות ארוכות ביום שבת סתויה בהיר וחמים.

ואני — אויל אותה בושה — אני היתי פורשת מעיסקי הطنנות, לוכדת לי אחת הצפרדעים המקרקרות בצדדי השוליות ומלחה שעה ארוכה בהכוונת דרכה, אם אל ה-